

cerede Medlemmer opmærksomme paa, at vore Espingoler vare meget mangelfulde. De havde saaledes den Egenkab, at det, naar de først begyndte at skyde, var umuligt at standse Skydningen, før de vare færdige, og det var altsaa let nok for Fjenden at dække sig imod en saadan Sk. Naar han mærkede, at en saadan Espingol begyndte at skyde, dukkede man sig ned bag en Jordvold eller et Segn og lod den saa plaffe væk, indtil den var færdig. Med Hensyn til den franske Mitrail-leuse skal jeg gjøre opmærksom paa, at det var et hemmeligt Vaaben, lige indtil Krigen 1870 udbrød. Der var et fuldstændigt Mystorium næsten for Alle i den franske Hær; kun nogle enkelte Officerer kjendte Vaabnet og dets fuldstændige Behandlingsmaade. Dernæst maa jeg gjøre opmærksom paa, at de Forsøg, som bleve gjorde med Mitrailleusen, bleve saaledes ubesluttede i næsten alle franske Blade, at man troede, man nu havde Noget, som alene var istand til at gjøre det af med Fjenden; men man havde hverken tænkt paa at gjøre disse Mitrailleuser bekjendte i Hæren eller at gjøre en fornuftig Anvendelse af dem. Franskmændene, som ere et meget sangvinst Folk, havde først fattet meget overdrevne Forhaabninger til dette Vaaben, og da det nu viste sig, at det ikke gjorde de mirakuløse Virkninger, som man havde tænkt sig, gik de strax over til den anden Yderlighed og underkjendte fuldstændigt Nytte-ten deraf. Enhver maa imidlertid anerkjende, at et saadant Vaaben som det, vi nu have i Orge-lykthet, hvilket man baade kan styre og regulere, og som man kan anvende saavel imod et Punkt som imod en hel Linie, uden at Siget derfor bliver usikkert, især er til Nytte og Gavn for et Land, som skal indstrænke sig til Defensiven. I enhver fast eller dækket Stilling, som Fjenden vil forcere, behøver man ikke at have mere end et Par af disse Piecer for at være sikker paa, at han ikke kan gaa derimod, saalange de kunne skyde. Jeg finder derfor, som sagt, at Regtelsen af denne Post er meget lidt motiveret. — Det er dernæst foreslaaet at negte Bølsbet til Komplettering af 1ste Ingenieurbataillons Materiel. Dette maa jeg finde ligesaa uforvarligt som Regtelsen af de tidligere omtalte Poster, ja maatte endnu uforvarligere, thi naar Krigsbestyrelsen har erklæret, at der er Mangler ved det Materiel, som nødvendigvis maa have, hvis en Krig udbryder, kan jeg ikke forstaa, at man vil vente, til denne Krig udbryder med at komplettere dette Materiel. Det skal have, og hvorledes bliver da Situationen, naar en Mobilisering indtræder? Man bliver nødt til over Hals og Hoved at anskaffe det manglende Materiel, hvorved man udsætter sig for at faae Materiel af ringere Kvalitet og ganske vist ikke billigere, men snarere dyrere. — Jeg kommer endelig til den Post, som oprigtig talt ligger mig mest paa Hjertet; det er Bevillingen til Underofficersboliger i Citadellet Frederikshavn. Det

har gjort mig meget ondt, at man har foreslaaet denne Post negtet, thi vor Underofficersklasse bestaar af Bestillingsmand, som ere meget uheldig stillede baade med Hensyn til Advancementsforhold og med Hensyn til Pønningsforhold. Jeg synes derfor, det er en Pligt at lette og at hjælpe dem, hvor man kan, og dette er ikke alene Pligt imod Underofficererne, men sandelig ogsaa imod Hæren. Dersom Forholdet vedbliver, saaledes som det nu er, vilde vi nemlig komme til at savne Tilgang af dygtige Kræfter til Underofficersklassen, men blive vi ved at slaa af i vore Forbringere til Underofficersdygtighed, vil selve Hæren i høi Grad komme til at lide derunder. Jeg vil bede de Herrer om at sætte Dem ind i Underofficerernes Stilling her i Kjøbenhavn. Det er paa Grund af Stigning i Husleien og paa Grund af de høiere Priser paa alle Livsformødenheder umuligt for en Underofficer at faae en nogenlunde anstændig Bolig i Nærheden af det Sted, hvor hans Tjeneste falder, nemlig Kasernen, og de gjeste Underofficerer, som ikke have faaet Bolig i denne, blive altsaa nødt til at søge deres Bolig langt ude paa Broerne. Jeg har Exempel paa, at en Underofficer har boet ude paa Almager, fordi han ikke var istand til at betale en Bolig inde i Byen. Disse Underofficerer skulle nu i Skoletiden møde i Kasernen hver Morgen Kl. 5 $\frac{1}{2}$; de blive altsaa nødt til at forlade deres Hjem Kl. 4, og mange af dem ere ikke istand til at komme hjem til deres Bolig før om Aftenen Kl. 8—9. De have ikke engang Tid til at komme hjem om Middagen for at spise til Middag, og de skulle altsaa enten betale for Middagsmad i Byen eller ogsaa skulle de leve af tør Kost; men, naar man gjør Tjeneste fra Kl. 4 om Morgenen til Kl. 7 om Aftenen med saa at sige kun 3 Timers Mellemrum, er det strengt ikke at kunne komme hjem for at slæde sig om, at hvile sig og at faae Middagsmad. Dersom man nu følger Flertallet med Hensyn til dette Forslag, vilde jeg ønske, at den høitærede Minister vilde søge at komme overens med Finantsudvalget om, at denne Post maatte blive sat ind igjen til 3die Behandling og virkelig maatte blive vedtagen, thi den er baade i Hærens og i Underofficerernes Interesse. Man maa huske paa, at Underofficererne ikke faae en saadan Bolig frit; de komme til at betale for den, og det er altsaa ikke nogen Gave, man giver dem, men Forslaget er kun fremkommet for at gjøre dem det muligt at udføre deres Tjeneste. Jeg anser det for at være fuldstændigt nødvendigt, at der sker Noget i denne Retning, thi saaledes som Forholdet nu er, har man ikke den Nytte af Underofficererne som det er nødvendigt at have for Disciplinens Skyld. — Da jeg er ved at tale om Underofficerernes Boliger, skal jeg henlede Krigsbestyrelsens Opmærksomhed paa, at man dertil for Diebliffet anvender Kjælberleiligheder i Sølvadens Kaserne, som jeg maa anse for at være meget lidet stil-